

Skarga wniesiona dnia 1 czerwca 2004 r. przez Hansa-Martina Tillacka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-193/04)

(2004/C 251/36)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 1 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Hansa-Martina Tillacka, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez prawników: Iana S. Forrestera, QC, Thierrego Bosly'ego, Christopha Arholda, Nathalie Flandin, Justusa Herrlingera oraz Juliette Siaens.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji OLAF odnośnie wniesienia skargi do władz niemieckich i belgijskich;
- przyznanie odszkodowania pieniężnego w wysokości ustalonej przez Sąd wraz z odsetkami w wysokości ustalonej przez Sąd;
- zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów niniejszego postępowania;
- podjęcie dalszych działań w zakresie wymierzenia sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty:

W marcu 2004 r., w związku z oficjalną skargą Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), obwiniającą skarżącego o wręczenie łapówki urzędnikowi UE, władze belgijskie dokonały rewizji w miejscu pracy i w domu skarżącego.

Strona skarżąca podnosi, że decyzja OLAF musi zostać uznana za nieważną, gdyż została podjęta przy naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych oraz naruszyła podstawowe prawo ochrony źródeł dziennikarskich.

Strona skarżąca twierdzi, że - z naruszeniem art. 11 ust. 7 rozporządzenia 1073/99⁽¹⁾ - Komitet Nadzoru OLAF nie został poinformowany przed złożeniem skargi do władz krajowych. Podczas wewnętrznego dochodzenia OLAF, skarżący nigdy nie został przesłuchany. Ponadto, decyzja jest nieważna z uwagi na to, że została oparta na niewłaściwej podstawie prawnej. OLAF podjął działanie w ramach wewnętrznego dochodzenia, które ma na celu objęcie swym zakresem domniemanych naruszeń wiążących reguł popełnianych przez urzędników, natomiast skarżący nie jest ani urzędnikiem, ani też pracownikiem jakiegokolwiek innego organu Wspólnoty.

Ponadto, skarżący podnosi, że decyzja OLAF naruszyła podstawowe prawo ochrony źródeł dziennikarskich, wchodzącej w zakres wolności prasy, gdyż zwrócono się do władz krajowych o dokonanie rewizji w domu i w miejscu pracy skarżącego w celu zidentyfikowania jego informatorów w Komisji.

Odnośnie wniosku o odszkodowanie, skarżący podnosi, że skarga OLAF do władz krajowych, a także publiczne oskarżenia OLAF kierowane pod adresem skarżącego stanowiły akty niewłaściwego administrowania, które spowodowały znaczącą szkodę na zawodowej i osobistej reputacji skarżącego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1073/1999 z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.Ú. L 136 z 31.5.1999, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 14 czerwca 2004 r. przez Ultradent Products, Inc. i Michaela J.S. Renoufa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-237/04)

(2004/C 251/37)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 14 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Ultradent Products, Inc. z siedzibą w South Jordan, Utah, USA i Michaela J.S. Renoufa, zamieszkałego w Brukseli, Belgia, reprezentowanych przez Pana S. Crosby'ego i Pana C. Bryanta, solicitorów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 kwietnia 2004 r. odmawiającej dostępu do dokumentów ujawnionych w postępowaniu administracyjnym, wydanej w odpowiedzi na trzy wnioski skarżących z 27 października 2003 r. o udostępnienie dokumentów związanych z klasyfikacją produktów służących do wybielania zębów;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 kwietnia 2004 r. odmawiającej dostępu do dokumentów, co do których, na podstawie towarzyszących okoliczności, należy przyjąć, że istnieją;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżących kosztów postępowania zgodnie z art. 87 Regulaminu Sądu Pierwszej Instancji